

Govornik podkrepil je svoj nasvet vsestransko; navajal je dogodke, ki so bili sicer iz časnikov znani, pa so se napačno tolmačili; povedal pa je tudi marsikatero zanimivo stvar, katero je v občevanju s posameznimi poslanci zvedel. Glasni izrazi nejevolje spremljali so poročilo o takih dogodkih, kakor je bilo ono, da je grof H. svoje dni peljal neko deputacijo slov. poslancev k nekemu ministru ter jih je svoje kolege — saj je poslanec kranjskih Slovencev bil in še je. — priporočil z besedami, rekoč: „Ti le gospodje imajo neke želje, ekscelenca!“ Ali vlada taka vzajemnost med slovenskimi poslanci? Ali so aristokratu stiske in težnje slovenskega naroda deveta briga, kedar mu je izročil častno, a odgovorno mesto poslanca?!

Mi moramo g. J. hvaležni biti, da je vendar enkrat izrekel ono besedo, katere si dozdaj nihče ni upal izreči. On in mi Slovenci na Štajerskem nočemo in ne moremo rušiti državnozbornske večine. Toda valovi tujega nasilstva treskajo ob nas, ki smo na meji, s tako silo, da se moramo gibati in iskati pomoči, sicer poginemo. Če pa utonemo mi na skrajni meji, ako se poruši jez, tedaj pa naj vedo naši bratje na Kranjskem, da tudi njim osoda ne bo prizanesla. Zatoraj dokler še je čas, skušajmo skupno rešiti skupno domovino! In hoc signo vincemus!

Izpod Pohorja. (Blag učitelj.) Dne 8. maja t. l. je v Mariboru umrl gospod Martin Dernjač, nadučitelj v pokoju. Rojen je bil 29. oktobra 1815 v Planini. V šolo je hodil nekaj doma, nekaj v Celju. Leta 1833, torej 18 let star postal je učitelj. Služboval je najpred v Celju, potem pri sv. Andražu in sv. Urhu na Koroškem, zatem v Makolah. Od Makol prišel je leta 1839 na Spodnjo Polskavo, kder je kot učitelj in šolski vodja tamkajšnje šole celih 46 let — od 1839 do 1885 uspešno deloval. Težko je povedati, a lahko si mislimo, koliko zalih cvetic je v pol stoletji kot vnet učitelj vsadil v nedolžna otroška srca. Občani Spod. Polskave morali bi mu postaviti hvaležen spominek, kajti z mirnim srcem lahko rečem, da je vse tukajšnje občane rajni Martin naučil pisati, brati in računati. Leta 1885 je šel v pokoj. Preselil se je v Maribor, kder je zasluženo pokojnino le kratko časa užival. Občina ga je ob priliki preselitve za njegove zasluge k častnim srenjskim udom imenovala. Dolžnost svojega stanu je pokojni vestno izpolnjeval, a imel je sploh težko stališče. Ne bi se bil obrnil, da bi ne bil učitelj v pravem pomenu besede. Pogreb vršil se je v nedeljo popoldne. Naj njegov spomin živi med nami!

Iz Boračove. (Majnikova veselica.) Na belo nedeljo smo imeli pri gosp. Veberiču zraven g. Dellerjeve slatine v Boračovi spodobno majnikovo veselico, katere se je udeležilo veliko gospodov in gospá iz Radgone ter je

druzega ljudstva prišlo čuda veliko. Posebno nas je kratkočasil nek gospod iz Radgone, ker je z otroci take burke uganjal, da smo se mu morali vsi prisrčno smeјati in je pri tej priliki veliko kraјcarjev in desetih med nje razdelil. Občudovanja vredno pa je bilo to, da je nek 14letni deček na „majo“ priplezal, katera je bila silno visoka, ter donesl iz nje slovenski zastavi, ki sta visoko v vetru napolnili. Gospodje so radodarno svoje mošnje odprli, in mu vsak nekaj podarili in to tem raji, ker je bil siromaških starišev. Tako je skoraj blizo deset goldinarjev denarja skupil. Po mojem mišljenju so tudi dobro delo storili. Hvala jim vsem!

Iz Ormoža. (Vrlega vojaka smrt.) Komaj je eno leto preteklo, da je umrl Francu Gašpariču, posestniku na Dobravi, prvi sin Jože, bivši štacunar in vojak, in že 16. aprila t. l. smo pokopali njegovega drugega sina Janeza, c. k. stražimeštra v lovskem polku, kateri je prišel iz Bosne domov si nalezenega bolenja zdraviti, a temu pa je nenadoma obležal. Rajni je bil blaga duša, prav veselje očeta in matere reden in pošten mož, ter siguren vojščak. Zato bili so tudi njegovi predstavljeni ponosni na-nj ter so ga v obče čislali in hvaležili. K pogrebu se je zbralo mnogo ljudstva iz mesta in okolice, tudi c. k. žandarska in finančna straža se je nbrano vdeležila sprevoda. Marsikateremu očesu se je speljala solza po licu, kadar se je ta mlad sinko, up in nada svojih blagih starišev, k zadnjemu pokoju v hladno zemljico položil.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Načrt pogodbe avstrijske in ogerske vlade stoji sedaj v obravnavi odseka, v katerem je 45 drž. poslancev, med njimi je 15 levičarjev. Ni dvoma, da se vzprejme načrt, kakor se predlaga; še za to ni veliko upanja, da dosežejo Čehi in slov. poslanci, kar se terja po njih z vso pravico — česki in slov. napis na denarju. — Drž. zbor je vzprejel postavo, vsled katere se odpiše davkov, ako zadene posestnika vremenska uima: toča, povodenj i. d. n. Mrázú ali slane s prva niso vzprejeli med te uime, le na zahtevanje naših poslancev, barona Goedelna in M. Vošnjaka so to storili. — Dunaj ima sedaj ravno 25 let svoj mestni zastop. O svojem nastopu našel je v mestni kasi 10 milijonov gold. gotovine, sedaj po 25 letih pa ima 120 milj. fl. dolga. To vam je lepo gospodarjenje. — Konservativni Nemci snujó si po spodnjem in gornjem Avstrijskem kat. šolsko društvo, namen mu je blizu enak kakor pri naši družbi sv. Cirila in Metoda. — Moravski c. kr. namestnik, grof Schöaborn, ne mara poslanstva v dež. zbor za Og. Hradišče. Moža je liberalna večina ujezila. — V Pragi je č. g. dr. Blanda postal

ravnatelj česk. učiteljišča. Liberalcem vsake vrste ni ljubo imenovanje duhovnika na tako mesto. — V Gradcu so si ultranemški možje osnovali društvo, da ustavi ali vsaj zastavi napredovanje naših „posojilnic“, a mi menimo, da stojé te trdno, ker jim ni prvo — hujskanje. — Obrtniška kamora v Celovcu namerava si za poslanca v drž. zbor izvoliti barona Dumreicherja, sekcijskega svètnika v ministerstvu za uk in bogočastje. Mož misli pristopiti nemškemu klubu. No, če je to resnica, potlej pa ga naj le hitro volijo, da pride brž ko brž iz ministerstva. Škode napravi manj v drž. zboru, kakor pa v ministerstvu. — Kupčija z železnino tiči tudi na Kranjskem. V Železnikih, kjer so take fužine, kreijo fužine zaporedoma število svojih delalcev. — V Ljubljani so v nedeljo vložili temeljni kamen za novo hišo kat. rokodelskih pomočnikov. To je lepo napredovanje. — Pred porotno sodbo je stal v Gorici grof Savorgnan, ker je bil v jezi svojo soprogo pre-sestnico pa nje častilca nekaj obstrelil, pa so ga nekrivim spoznali. — Mestno starestinstvo v Trstu noče c. kr. rezervistom dajati mesa brez daca, pravijo, da zato ne, ker so c. kr. vojaki. To bilo bi pa že hudo. — Nadvojvoda Albreht je že prišel v Serajevo in vzprejeli so ga povsodi, kamor je prišel, z vidnim veseljem. — Minister prava postal je na Ogerskem Fabinyi, ali bode hodil pota, kakor prejšnji minister dr. Pauler, ni še znano.

Vnanje države. Grška vlada se je na zadnje vendar le udala. Dosedanje ministerstvo je odstopilo in novo je izdalo povelje, da se takoj prične razoroženje. Na to pa so tudi Turki isto storili. Vojske toraj, vsaj za zdaj je ne bo, toda kaj vemo, kako dolgo jim ona izostane? Stvari so tam doli vse le od dnes do jutri. — Srbska skupščina stoji v svoji precejšnji večini na strani nove vlade toda pravijo, da bolj za voljo kralja, kakor pa za voljo ministrov. — Rusija že izpoznava, da ji Nemčija ni prijazna in zato ji bo treba biti bolj pazni nasproti njej. Car in njegova družina še biva v Livadiji. Za mestom pa pravijo, da so nihilisti užgali log nad tri milje široko. Druge nesreče se v tem ni izgodilo, škoda pa je se veda velika. — Knez Bismark skrbi ne samo za Nemčijo, ampak tudi za svojo rodbino, ravnokar je imenoval svojega sina grofa Herberta za drž. tajnika. To mesto je menda naj-imenitniše za drž. kancelarjem. — Gladston se godi hudo gledé njegove sprave z Irci, bati se mu je celo ustaje od strani nekaterih pre-testantovskih provincij. Blagi mož pa še vse eno ne misli odjenjati od nje. — Grof Pariški je prišel uni dan v Pariz in ljudstvo ga je živahno pozdravilo, vsled tega je velika jeza in še večji strah šinil v republikanske moževe, češ, da so principi nevarni republiki. To je sicer

že mogoče, toda koj hitro še ne. — Španjska kraljica udovica porodila je v ponedeljek sina, ime mu bodo dali Alfonz XIII. Vsled tega je bojda veliko veselje po celi Španiji. — V Gornji Italiji, po Benečanskem še zboleva vedno kje kdo za kolero. V Benetkah so še v ponedeljek štirje zboleli, štirji pa umrli, v Bari pa jih je šest zbolelo in štirje so umrli. Volitev, ki se zdaj vrše po celi Italiji, se verni katoliki ne udeležijo in so jim sv. Oče sami v tem pritrčili. — Če je resnica, kakor se javlja po svetu, bi Kitajci raji dnes ko jutri segli za orožje pa mahnili po Rusih, a mi menimo, da ne bo take sile.

Za poduk in kratek čas.

Duhovnija sv. Križa nad Mariborom.

(V spomin njenega stoletnoga obstanka. Spisal J. S.—a.)
(Konec.)

6. Dušni pastirje.

1. Belič Anzelm, bivši frančiškan in vojaški kaplan je bil prvi dušni pastir pri sv. Križu od 29. junija 1786—1805. Takrat je šel za župnika v Lembah, kder je umrl 28. julija 1812. —

Po Beličevem odhodu je bil tukaj provizor prejšnji kurat v Kapli, Jožef Kožuh, od leta 1805—1807. Od tod je šel za župnika k sv. Marjeti na Pesnici.

2. Pukel Janez, od okt. 1807 do nov. 1817; takrat se je tej duhovniji odpovedal, postal provizor v slov. fari v Mariboru, poznej pa župnik v Rušah, kder je 6. jan. 1828 umrl.

3. Peric Jožef od 15. nov. 1817 do konca aprila 1826. Poprej je bil kaplan pri sv. Lovrencu v Puščavi, provizor v Zelenem travniku in kaplan pri sv. Petru pod Mariborom. Od sv. Križa je šel za župnika v Selnico.

Po njegovem odhodu je od maja do julija oskrboval sv. Križ Kamniški kaplan Janez Heržič.

4. Kurnik Janez od 10. jul. 1826 do 8. nov. 1830. Od tod je postal župnik pri sv. Marjeti na Pesnici.

Od nov. 1830 do 23. aprila 1831 je bil provizor Matija Ferenc, potem pa je prišel za župnika.

5. Marinšek Jožef od 23. aprila 1831 do 18. dec. 1834, potem župnik na Ptujski gori. Za njim je bil provizor od 18. dec. 1834 do 1. junija 1835 Jožef Senekovič.

6. Švarc Janez od jun. 1835 do 18. jul. 1848; potem je odšel za župnika na Ptujsko goro. Rojen je bil v Banovcih 1. aprila 1798, umrl je 26. marcija 1872.

Provizor je bil za njim do 1. nov. Simon Topolnik, ki je potem šel kaplanovat k sv.